

1914. 10. 22.

A Társaság

A PARK-KLUB HIVATALOS LAPJA

ARANYAT — VASÉRT!

Balogh R. műtermének felvétele.

AUGUSZTA királyi hercegasszony, a Gyorssegély — Augusztá-alap védnöke
és LÓNYAY SÁNDORNÉ, ügyvezető igazgató, az Aranyat—vasért megteremtője,
a papnövelde-utcai élelmiszer kiosztóban 1914. október 2-án.

BRACHFELD F.

Ő császári és apostoli királyi
felsége kamarai szállító

Csász. és kir. udvari szállító

Beérkezett ujdonságok!

Férfi színes ingszövetek,

eső- és utcai felöltők.

Legujabb szabású öltö-
nyök, télikabátok, stb. mérték után.

Budapest, Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarok

HECKENAST GUSZTÁV

ZONGORA TERMEI
Budapest, Gizella-tér 2

DÖRR
IBACH
WERNER
ZONGORÁK

egyedüli képviselte.

Alapított
1865.

MŰASZTALOSOK SZÖVETKEZETE

MINT AZ O. K. H TAGJA.

IPARMŰVÉSZETI
LAKÁSBERENDE-
ZÉSI VÁLLALAT
PERMANENS KI-
ÁLLÍTÁS 40-45

BUDAPEST, IV, KRISTÓF-TÉR 2. SZÁM

NAGY IMRE

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓ
VIRÁGNAGYKERESKEDŐ ÁLLANDÓ
VIRÁGKIÁLLÍTÁSÁBAN A „TÁRSÁ-
SÁG“ ELŐFIZETŐI KEDVEZMÉNYBEN
RÉSZESÜLNEK. ♦ BPEST, FŐVÁM-TÉR

*„Old England“
Racz Daniel*

*Robes, Ladies coat, Furs.
Robes, Manteaux, Fourrures.*

*Budapest,
IV. József-utca 2.*

A felséges kir. család több tagjának, ugyszint a legma-
gasabb hatóságok, elöljáróságok, intézetek stb. szállítója,

KAUCSUK ÉS FÉMBÉLYEGZŐGYÁR
VÉSŐ-MŰINTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA

TINTNER J. E. BUDAPEST

IV., KIGYÓ-TÉR 5. SZÁM. TELEFON: 70-66

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest, VIII.
Baross-utca
85.

Telefon József 2-37
Fiókok: II., Fő-utca
27., IV., Eskü-ut 6,
Kecskeméti-utca 14,
VI., Andrássy-ut 16,
VI., Teréz-körut 39,
V., Harmincad-u. 4,
VIII., József-körut 2

A főváros első és legrégebb csipke-
tisztító-, vegytisztító és kelmefestő-
gyári intézete alapítva 1867. évben

TÖRLEY

A Társaság

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB ÉS A GOLF-KLUB HIVATALOS LAPJA

I. ÉVFOLYAM

BUDAPEST, 1914 OKTÓBER

10. SZÁM

ELŐFIZETÉSI ÁR: EGÉSZ ÉVRE 18 K,
FÉLÉVRE 10 K, EGYES SZÁM ÁRA 1.60 K
KÜLÖN ALBUM-KIADÁS 3 KORONA

FŐSZERKESZTŐ DOBAY ISTVÁN DR.
SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, RITZ SZÁLLÓ
TELEFON 60—88

KIADÓHIVATAL: IV, RITZ-SZÁLLÓ
☎☎☎ TELEFONSZÁM: 60—88 ☎☎☎
☎☎☎ MEGJELENIK HAVONTA ☎☎☎

Gróf Erdődy Gyuláné felvétele.

Vidám sebesültek : Erdődy Tamás és Lajos grófok.

PÁRISI DIVAT †

IRTA SZIKRA.

Mint megannyi megátkozott mag hull — hat hét óta szakadatlanul hull — a sok milliónyi német golyó a franciák földjére; s a hová hull, gyász, nyomor és pusztulás sardjandnak ki nyomában. Városok dőlnek romba, kincsek lesznek a földporához hasonlók, holttestek százazrei borítják a csatatereket.

A végleszámlás e rettenetes napjaiban talán észre se vettük, hogy a temérdek érték között, a mit a diadalmas német golyó ott megsemmisített, — egy tarka-barka csodásan szép kis madár is megkapta halálos sebét s most ott vonaglik keserves elhagyatottságban Páris utcáin. Ezt a tarka-barka csodásan szép kis madarat úgy hívják, hogy: *párisi divat*.

Gyönyörű kis madár volt. Jóllehet talán nem is igazi. Csak afféle mondva csinált szerkezet, de oly művészi, olyan tetszetős, hogy ha hangszálainak finom gépezete működésbe jött, öt világrész asszonynépe állt meg bámulva, elbűvölve, s hallgatta visszafojtott lélekzettel a zenéjét. Az a kis gépezet-madár pedig ide csicsergett, oda csicsergett, — ahogy éppen a nagy gépmestereknek, Worth-nak, Paquin-nak, Poiret & Társainak tetszett, — ha bolondul, ha zagyván, mindegy! a hogy az a kis csillogó szárnyu gépmadár fütyült, — legott legalább is kétszáz millió kulturlény vette parancsnak dalát.

S most egyszerre arra ébredtünk, hogy ez a kis tetszetős zsarnok örökre elnémult. Mi lesz most? Honnan halljuk meg ezután a kijelentést? a megnyilatkozást? az ígét? Honnan jó mától fogva az ellenvetést nem tűrő rendelet, mely egyszer úgy akarta, hogy a karunk körül lapdákat dudorítsunk, másszor meg, hogy a hajunkat úgy halmozzuk a fejünk bubjára, mintha gömböcöket rejtegetnénk a fürtök alatt. — Egyszer az volt a kedve: szoknyáink körülete a széna boglyáival vetekedjék, másszor meg az, hogy éppen ellenkezőleg annyira szűkítsük, hogy az esernyőtok is megirigyelhesse.

De mind ennél még szászorta többet is kívánt, és sohasem hiába. Csak gondoljunk a különböző kivágásokra és behasításokra, melyek hol itt, hol ott csipkedtek el az asszonyi öltözék kelméjéből, ugyannyira, hogy akárhányszor, önkénytelenül is azt kérdeztük magunktól: „Vajjon ebben a tenyérnyi szövetben, a mi ezt a szép asszonykát csaknem derekáig levetkőzteti, a térdét is megfosztja a ruhától, vajjon maradt-e ebben hely a női erénynek? . . .“

De persze ezt az aggodalmat csak afféle tulzott Hamletheskedés sugalta, — hiszen szomorú volna, ha a női erények *lenni vagy nem lenni* kérdését az határozná meg, hogy valamelyes tarka rongy hány centiméterrel rövidebb vagy hosszabb felületet takar el — vagy nem takar el — egy-egy szép asszonyon.

De azért, úgy érzem, éppen ideje volt, hogy az a színes, híres kis gépmadár — ott a szorongatott Páris utcáján kimuljon. Ideje volt, — mert zsarnoksága elérte azt a határt, a hol már kegyetlenségbe kezdett átcsapni. A ki ezt nem hiszi, gondoljon csak arra a tenger fillerre és koronára, a melyet szükségesebb és méltóbb rendeltetésektől vont el, s vándoroltatta cicomát árusító boltokba, gyárakba. S mindezt csak azért, mert az a tarka

madár legutóbb nem kétszer vagy négyszer, de legalább is tizenkétszer változtatta meg a divatot egy-egy éven belül.

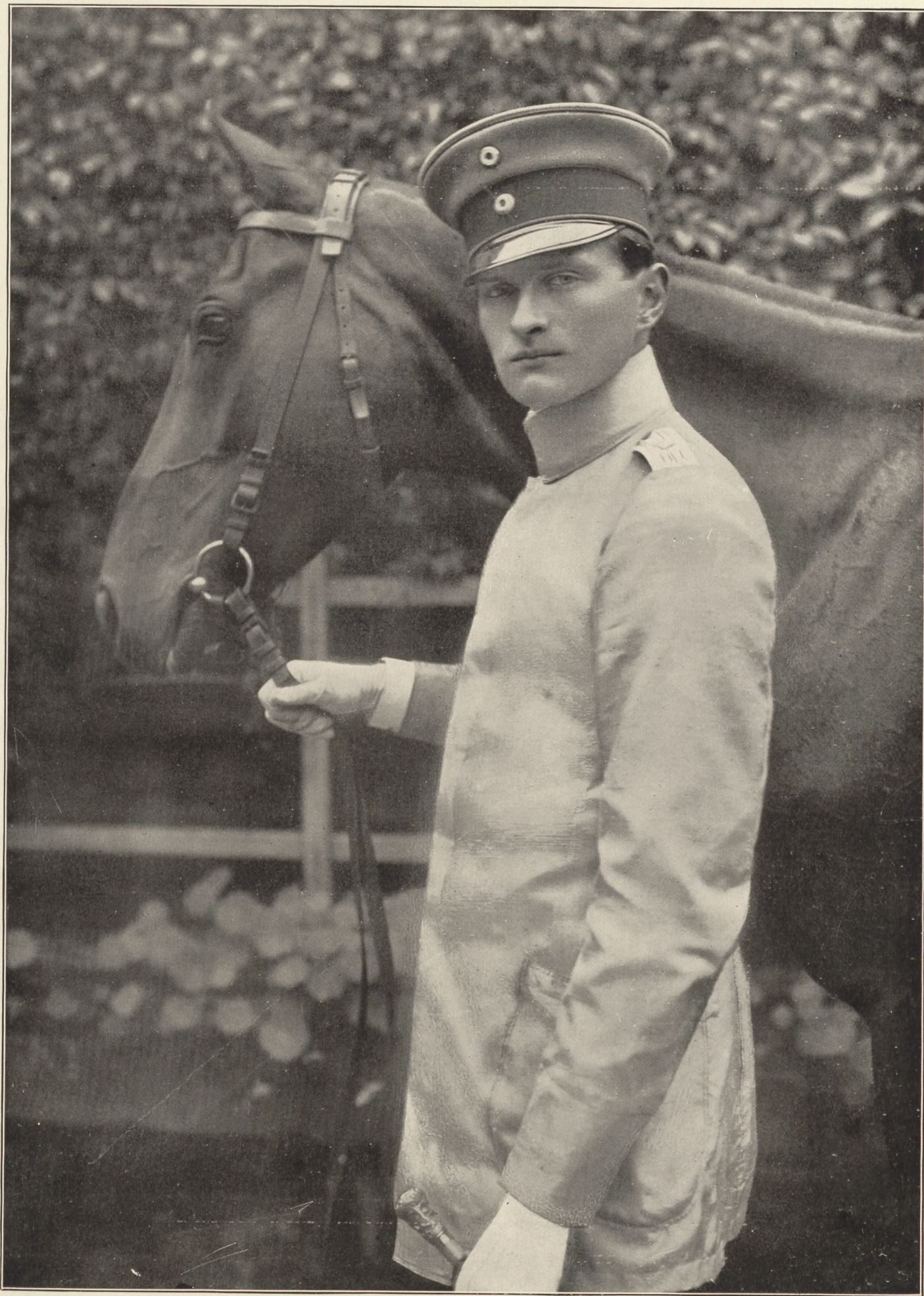
Elmondhatjuk, hogy az Urnak 1912—13. és 14-ik esztendejében az oktalanságoknak valóságos orgiáit láttuk magunk körül tobzódni; hiszen, a párisi divat már azzal sem elégedett meg, hogy kalapjainkra úgy tüzzük a libatollat, hogy azzal a szomszédunk szemét könyörtelenül és menthetetlenül kiüssük, — azzal sem, hogy ruháink szabása merő ellentétben kellett hogy álljon az életfelfogás minden komolyságával és méltóságával, — oh nem! Neki több kellett, — és többet is kapott. Elképzelhetetlen, de szent-igaz, hogy az az ártatlannak hitt kis tarka madár néhány év óta *emberhusra éhezett*, és lám! legott az asszonyok százazrei siettek alázatos szófogadással kedvére járni, apró karmai elé hordván *a saját — lekoplalt — kilóikat!* Igen, éppen ideje, hogy az a tetszetős kis gépmadár beszüntesse zagyva parancsait, különben az egész emberiség megsínylette volna zsarnokságát, hiszen veszedelmes kezdett lenni a nemzetgazdaság és a higiéné nézőpontjából.

De mi lesz ezután? . . . Jó lenne erről máris gondolkodni, mert nemzetgazdaságilag roppant fontos kérdés, hogy az asszonyok *hogyan* öltözködnek és *honnán*.

Ezt a kegyetlen esztendőt, melyet most morzsolunk le keserves izgalmak között, bizvást a *megérés esztendejének* nevezhetjük. S ha sok bajt hozott, — ezért az egyért áldani fogjuk.

Van-e az iránt kétség, hogy az az asszony, a ki heteken, hónapokon át egyszerü vászonzubonyba öltözöttén virraszt a sebesültek ágyánál, hogy az az asszony ismét visszatörpüljön a divat akarat nélkül való bábjává? Nem. Ez lehetetlen, és ne is adja az Isten! Előttünk a jövő, mérhetetlen követelményeivel. Ezzel szemben csak úgy maradhatunk győztesek, ha férfi, asszony egyaránt, mint *érett és megértő ember* veszi ki részét a munkából.

Ezért, még ha az a kis gépmadár ott messze a Szajna partján csodaképpen újra fel is támadna, ha főnixszerűen fel is röppenne Páris hamvából, nem hihetem, hogy a magyar asszony még egyszer felüljön neki, s hogy tücskötbogarat magára aggasson, csak azért, mert az azt úgy füttyentette. — Nem. De, mert örök törvény, hogy az élet színesen, követelően haladjon előre — maga után hagyva mindent, a mi gyász —, itt az ideje (bármennyire időszerűtlennek lássék is) megbeszélni, megtervezni, hogy milyen is legyen ezután a divat. Annak a divatnak azonban, a mit most megtervezünk, két kötelessége legyen, feltétlenül *kell* hogy legyen. Először, hogy az a sok-sok kenyeretadó, ipart felvirágoztató drágaság, a miből áll, lehetően magyar földön, magyar iparostól, magyar munkással termeltessék. Másodszor, hogy előkelősége és célszerűsége első pillantásra kifejezésre juttassa azt a nagy igazságot (mert remélem, hogy ez lesz a legközelebbi jövő nagy igazsága), hogy a magyar asszonyt *egész értékű emberré érlelte* a maga bánata és a mások szenvedése.

Német hősök : Henrik bajor herceg, a dicsőséggel harcoló német hadsereg egyik legvakmerőbb katonája.

KÉT HÓNAP MULTÁN

Ha valamikor réges-régen — béke idején — a jövő háborujáról beszélgettünk, kivétel nélkül abban állapodtunk meg, hogy a nyugati államok XX. századbeli háboruja nem tarthat sokáig. A modern hadi technika romboló eszközei kizárják annak a lehetőségét, hogy az egymással háboruba keveredett államok hónapokig kibírják az öldöklést, nem is beszélve a tömeghalál folytán bekövetkező járványok pusztításáról. S ime, mit látunk. Két hónap óta fegyverben az ország a Kárpátoktól az Adriáig. Egy emberként állott talpra a magyarság, hogy fegyverrel és munkával segítse diadalra az 1914. év világháborujában kifejezésre jutott nemzetbecsület igazát a hármassal ántánt galád hazugságai-val szemben.

Olyan különösen indult minden A mozgósítás idején, a várható nagy események hatása alatt itt-ott láttunk még könnybe borult asszonyi szemet, de miután a had-üzenet is tudomásunkra jutott, mikor a dolog már teljesen komollyá vált, mint a reggeli harmat a fűszárlól, felszállt a gond, fölszáradt a kicsordult első könnyesepp. A magyar nők hősiess viselkedése bámulatra méltó volt. Bizonyos, hogy szívük tele volt fájdalommal, az anyák jogos kétségbeesésével, ámde érezték, hogy kötelességük a nehéz órákban erősnek mutatkozniok, nehogy a hadbavonulók diadalmas kedvét megrontsák, bucsujukat megnehezítsék.

Aztán néhány nappal később, a mikor már tudtuk, hogy egy ellenséggel tele világgal állunk szemben, nyugal-munk még fenségesebb lett. Minden fenyegetés, melyet a külföld hazug sajtója felénk röpitett, dacos nyugalmunkat erősítette és ha a fiatal harcosokkal, s a komoly népföl-kezőkkel beszélünk, el kellett hinnünk, hogy ezt a had-sereget semmi a világon le nem győzi. Lelkes katonáink olyan jó kedvvel indultak a harcba, mintha hadijátékra mentek volna. Ha összehasonlítjuk a mi harci kedvünket a franciák, oroszok, meg az angolok keserves lelkesedésével, önámítás nélkül állithatjuk, hogy a mi seregeink harci értéke tizszer annyi ellenséggel is fölért, s érthetővé teszi, miért vonultak katonáink annyi ön-bizalommal a borzasztó harcba. A következő napokban lélekzetet visszafojtva hallgatóztunk. Vártuk a híreket, melyek oly nehezen érkeztek. Különös volt megfigyelni az itthonmaradottak érdeklődését a háborus hírek iránt. Az első napokban valóságos népek csatája folyt az utcasarkokon minden olyan nyomtatott ujságlapért, melynek bármi köze is volt a háboruhoz. Csakhamar azonban nyugodtabban viselkedett a közönség s miután meggyőződött, hogy mégis csak nehéz lett volna Belgrádot az első hét elején elfoglalni, kevesebb lázzal rohanta meg a rekedten ordító rikkancshadat

s meg tudta már különböztetni a tartalom nélküli szenzációs jelentéseket a csakugyan értékes hírektől. Kifinomodott lassanként érzéke a háborus hírek iránt s a tarthatatlan szenzációk terjesztői csakhamar elvesztették hitelüket. Annál nagyobb érdeklődéssel vártuk azonban a komoly híreket. Mihelyt egy lap hivatalos aláírással ellátott közlést hozott, a nyílt utcán csoportokba verődve olvasták föl az emberek a híreket, s vadidegenek régi ismerősként beszélgettek, vitatkoztak egymással. Egyáltalán már az első hét végén egy téma létezett csak: a háboru. Variálták, megvitatták minden oldalról s emberek, a kik eddig soha nem érdeklődtek katonai dolgok iránt, hirtelen lelkes stratégekákká váltak, a kik képesek voltak késő éjszakáig egymással pro és kontra a hadviselésről, a háboru eshetőségeiről tárgyalni. Minden, akárhonnan érkezett diadalhír, — Stein generális pedig bőven gondoskodott ilyenről — végnélküli mámorba hozta az embereket. A szemek ragyogtak, az utca hangja boldogan csengett. Azok örültek persze legjobban, a kiknek hozzátartozói a győztes seregekben küzdöttek. S mint a felszálló fehér galambsereg közé tévedt fekete holló, riadtan rebbent olykor felénk egy-egy hióbbír, melyet azonban sietve hessegettünk el magunktól s még az árnyékát is kerültük. És jöttek az első tábori levelek, szeretteink első kezevonása, életet öntve a csüggedőkbe, a harcolónak jövőbe vetett lelkes bizalmáról beszélve az itthoniaknak. Aztán hosszabb csend. Most folynak a döntő ütközetek, — mondogatták egymásnak az emberek, s számlálgatták a napokat, a melyek a végleges, az utolsó nagy győzelemtől s a békétől választanak el bennünket. A béke azonban nem olyan madár, mely könnyen kerül vissza fészkébe, ha egyszer lelki ismeretlen kezek kiröpitették onnan. Türelem, bizalom és remény álljanak tehát a csüggedők oldalán az elkövetkező idők folyamán is. Az első két hónap eredménye tanulságban máris nagy, nem jelenti azonban megpróbáltatásaink végét, csupán mértföldkövét a multnak, s utjelzőjét a jövőnek, melyben azonban már ott dereng a szebb idők hajnala, az Igazság minden gyalázatot letipró diadala.

D. I.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1

Divatterem Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek. Kabátok, szőrmék. Kostümök 14—17 éves fiatal hölgyek részére. Legujabb szabásu hölgy-lovaglóöltözékek. *W.W.W.*

Kostümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

A legjobb fényképészeti papírok N.P.G. jegyűek!

Harci szünet közben: Görgey György huszárkapitány, az orosz harctéren, egy falusi ház udvarán.

A grodeki országuton.

Balogh Rudolf haditudósítónk felvétele.

TÁRSADALMI ÉLET BELGRÁDBAN.*

IRTA NÉMETH JÓZSEF.

Az 1911-ik év már nem volt alkalmas arra, hogy a monarkia két államának hivatalos kiküldöttjei közvetlenebbül érintkezessenek a belgrádi szerb társasággal. Az annexiós válság alatt, mint utóbb nyilvánossá is lett, főképp *Hartwig* orosz követ aknamunkája folytán, akkori követünk, *Forgách* János gróf ellen társadalmi téren is féktelenül lobogott a gyűlölködés lángja. Gyanakodás és alig palástolt ellenszenv fogadta a magyar vagy osztrák-német embert a szerb fővárosban, a mit egynehány mosdatlan száju szerb lap napról-napra, újra meg újra szitott. Ugyyszólván az egész belgrádi intelligencia egy szervezett ellenséges tábor képét mutatta velünk szemben s arról határozottan le kellett mondani, hogy mint más fővárosban, a társaság színe-javát, a politikai és társadalmi vezetőket, követségünk elfogadó termeiben ismerjük meg.

Mindamellettem nem tettem le arról, hogy a szerb nép élén álló köröket közvetlenül is megismerjem. E tekintetben nagy, szinte nélkülözhetetlen segítségemre volt a budapesti Tököliánium érdemes igazgatója, *Popovics* V. István udvari tanácsos ur, a ki több ízben lejött Belgrádba s bevezetett egyetemi tanárokhoz, orvosokhoz, vállalati igazgatókhoz s a vagyoni arisztokráciát képviselő néhány gazdag kereskedőhöz; elvitt egy Szent-Száva-ünnepélyre s a szerb tudományos akadémia ünnepélyes ülésére, a melyen a király is jelen volt. Így jutottam hozzá, hogy személyes ismeretségi körömet tultágitam azokon a hivatalos szerb előkelőségeken, a kiknek közvetlenül vagy közvetve követünk mutatott be.

El kell ismerni, hogy a szerb urak udvariasak és előzékenyek voltak az érintkezésben. De ennél tovább azután alig mentek. Az illemszabályokat szigorúan szemeltartó diplomatákon kívül senki sem viszonzta látogatásomat s a szerbekkel való ismeretségem csak az utcai szívélyes köszönésekkel, udvarias szóváltásokkal, meg semleges helyeken való érintkezéssel folytatódott. Rövid idő alatt megtudtam, hogy a szerb urak magaviseletét nem szabad sértőnek tekintenem, mert ez most így szokás. Továbbá, hogy ne sokat látogassak szerb házakhoz, mert csak kellemetlenséget okozhatok. Olyan erős és éber volt a szlavofilek által gyakorolt társadalmi presszió. Ezt néhány, az uralkodó párttal és kormánnyal nem éppen rokonszenvező szerb ismerősöm nagytitkolózva ugyan, de megmondta nekem.

Aránylag nem sok idő kellett hozzá, hogy tisztán lássam a helyzetet. Többbizben való szívélyes érintkezés után *Hartwig* orosz követhöz egy csütörtök délután vetődtem el. Bizonyos zavart vettem észre a szolgaszemélyzeten s még nagyobb, a mikor hosszabb várakozás után bevezettek az elfogadó terembe. A háziakon kívül két szerb tanár volt ott, a kik szláv hegemonikus terveket fejtegettek s nagyon tudakozódtak azután, nincs-e bennem szláv vér. Kényelmetlen érzést láttam a háziakon, tehát hamarosan elmentem. Később tudtam meg, hogy *Hartwig*éknél a csütörtök délután kizárólag a szerb és szlavofil társaság számára van fenntartva; a vasárnap délután a külföldieké,

* E cikk szerzője mint a földmivélsügyi miniszter gazdasági szaktudósítója 1911. évi január elejétől a mostani háború kitöréséig élt Belgrádban s közölt följegyzései ez időszakra vonatkoznak. Szerk.

illetve diplomatáké. Más napokon külföldiek csak előre megállapított bridge-estékre látogatnak el. Az orosz követségen a hét hat napján nagy hivatalos munka folyt, a melyhez hozzátartoztak a csütörtök délutáni fogadások is. Ezeken történt a szlavofilizmus nagyarányu szervezése a szerb tisztikarban, lelkészi karban és mindenféle intellektuális foglalkozásu emberek között, a mely célra az orosz követségnek jelentékeny anyagi eszközei is voltak.

A belgrádi társadalmi életet tehát az orosz követség uralta. Ezt az egyeduralmat még az entente hatalmak többi képviselői sem zavarták. Az angol követ, *Sir Ralph Paget*, a téli félévet a francia Riviérán töltötte, a francia követ, *Descos* családja nem élt Belgrádban s rendszerint a nyári félévben volt távol. A királyi családnak, mióta *Jelena* hercegnő férjhezment *Oleg* orosz nagyherceghez, nem volt női tagja. Tehát a királyi konakbéli összejöveteleknél is az orosz követ neje és leánya voltak az első szereplők, quasi háziasszonyok. Fő ösleges lenne ezekután tovább fejtegetni, hogy nem volt senkinek módjában ezt az egyeduralmat ellensúlyozni. Alkalmazkodni kellett hozzá.

A belgrádi szerb előkelőségek társadalmi élete a meglehetősen exkluzív nacionalizmus izgató légkörében folyt. Az orosz követség szláv bálakat, szláv hangversenyeket, fölolvásokat rendezett, a melyekbe mi nem igen kaptunk meghívót, vagy ha elmentünk, nem éreztük jól magunkat.

Ilyen viszonyok között vettem részt 1912. január 13-án — a szerb *Sylvester*-estén — az első belgrádi udvari bálon. Ez is azzal a különös tüntetéssel kezdődött, hogy *Péter* király előbb egy jó negyedóráig a bálterembe nyiló szobában sétált az orosz követtel s csak azután jött át a vendégeihez. A bálterem egy L alakú helyiség, melynek sarkában és rövidebb részében a jelenlegi és volt miniszterek, tábornokok, törzstisztek, polgári előkelőségek s a diplomáciai kar férfi és női tagjai helyezkednek el, a hosszabb részben pedig a táncoló hölgyek és urak, illetve a gardémok. A király éjfélig a vendégekkel társalog, bemutatásokat fogad. Éjfélkor félperces elsötétedés, azután a király a trónemelvénnyel hangos szóval boldog újévet kíván a népének. Fölhangzik a szerb himnusz s azután a vendégek az egyetlen büfféterembe vonulnak, melynek ételeit szintén az orosz követség szakácsa állította elő. A vacsora után megindul a tánc; egyes kis társaságok a büfféteremben iszogatnak; az előkelőségek, különösen a diplomácia, a törökszobába vonulnak fekete kávéra. Egy óra felé, miután a király már régen visszavonult, eltűnik az utolsó idegen is s a multság meglehetősen fesztelenül folyik tovább az étel és ital fogytáig. Egy óráig a bál jellege határozottan európai és előkelő, azután kevésbé. Ez éven a király betegsége miatt egyáltalán nem vett részt a bálon. *Sándor* trónörökös helyettesítette.

Igazi fejlettebb sportélet Belgrádban még nem fejlődött ki. Az ugynevezett *Szokol* egyesületek itt is működtek, de inkább politizáltak, a szlavofil propagandát üzték, semmint a sportot művelték. Lóversenyeket a dunai lovas-kör — *Dunavszki Kolo Jahacsa* — szokott rendezni, néhány frankos díjakkal s persze nagyon gyenge minőségű lovakkal. Rendesebb lóversenypálya csak ez évre készült el *Topcsiderben*, az ünnepélyes fölavatásra éppen június 28-ára voltunk meghíva, a mikor a szerajevo merénylet történt. Szerencsére úgy a néhány meghívott budapesti sportférfiu,

Csendőrrjárat a Kárpátok alján.

mint jó magam is akadályozva voltunk a megjelenésben. A diplomaták, konzulok s egyéb hivatalos minőségű misszióban levők egy exkluzív tennisklub fentartásával tették lehetővé a nyári társas érintkezést s a legszükségesebb testmozgást. A ki vadászni szeretett, a zimonyi vadász-

társasághoz, vagy Kupinovóba, a megboldogult trónörökös vadászterületére járt át.

A balkáni háboru alatt jóformán megszűnt a társas élet Belgrádban. Igen sok szerb családnak volt gyásza s csak nagyon kevésnek pénze a társasélet szórakozásaira. A diplomatákat és egyéb előkelő idegeneket este hol egyik, hol másik mozgószínház kávéházzal és vendéglővel összekötött helyiségében vagy udvarán lehetett látni. A helyzetet röviden így jellemezhetjük: piszkos asztal, gyanus székek s róluk egy csomó excellencia nézi a primitiv képeket s hallgatja a még primitivebb muzsikát.

Ez év tavaszán nagyon nekilendült a belgrádi szerb társas élet. Már a husvétünnep alatt, a mikorra nagyon sok szerb családnak esik a védőszent-ünnepe — a Szlávája — megindult a vendégeskedés. Azután hétről-hétre akadt egy-egy orosz, tőlünk való szerb, francia, román stb. társaság, melynek tiszteletére bálók, hangversenyek, lakomák rendeződtek. Belgrád társasága állandóan ünnepi mámorban élt, a mit a szeszen kívül a mesterségesen tüzelt szlavofil és nagyszerb ábrándok fűtöttek. Ebben az izzó hangulatban születhetett meg a szerajevoi merénylet eszméje is, mely aztán gáncsot vetett a Karagyorgyevicsék Szerbiájának fővárosában lábrakapott társadalmi fejlődési iránynak. A hadüzenet után már kihalt Belgrádban minden élet, mert az udvar, a kormány s minden előkelőség elmenekült.

SCHUCH L. UTÓDAI

EDLAUER G. ÉS SZLÁVIK. IV. KER., KIGYÓ-UTCA 4.

KÜLÖNLEGESSÉGEK DISZMŰÁRUKBAN. BŐR-, BRONZ-,
EZÜST- ÉS ARANYBÓL. UJDONSÁGOK KÉZITÁSKÁKBAN.

Orosz ostromágyu.

A MI BARÁTAINK.

Köröskörül ellenség! Ez a helyzet képe a világháboru kezdete óta. Francia, angol, orosz, belga, szerb katona feni fegyverét szövetséges seregeinkre, hogy a montenegrói kecskehuszárokról ne is beszéljünk. Tisztában vagyunk a helyzet komolyságával és vállvetve küzdünk utolsó csepp vérünkig szent ügyünkért. Hit a lelkünkben, reménység a szívünkben, erő a karunkban: ez most a mi három Isteni erényünk a csatatéren. A szeretetre itthon van szükségünk.

Ellenség tehát volna elég, — nézzünk szét egy kissé a barátaink között. Legelső sorban természetesen Olaszországra esik tekintetünk, melynek semleges magatartása szilárdan áll a hármasszövetség alapján s minden szóbeszéd, mely ennek az ellenkezőjét fecsegi, a mesék birodalmába való. A neutralitásnál sokkal melegebb szimpátiával viselkedik irányunkban a háboru kezdete óta Svédország. Nem mernék ugyan fegyveres beavatkozásának lehetőségére utalni, de a ki megfigyelte, hogy a finn konfliktus óta mily éles a feszültség a svéd és az orosz diplomácia között, tudja, hogy a svédek állig fölfegyverkezett semlegessége semmiképpen sem tekintendő a barátság jelének az atyuska irányában. Svédország nem a cár nagyobb dicsőségére mobilizált s alkalmas pillanatban bizony Petrograd felé fog irányulni minden stokholmi ágyucsó.

Romániáról egy időben aggodalmas híreket suttogtak a kávéházi vészmadarak. Hogy mekkora hazugság volt ez a mendemonda, fényesen igazolta az *Adeverul* cikke, mely szerint Károly király minden szimpátiája Németország és a monarchia mellett van. Azóta többbizben és több helyről volt alkalmunk meggyőződni róla, hogy a semlegesség kérdésében elhatározott román álláspont igaz és őszinte.

Nem tekintve, hogy a román trónon német vérből való fejedelem ül, Romániát mind történelmi fejlődése, mind földrajzi fekvése a középeurópai hatalmak barátságára utalja. A románok az egyetlen északi Balkán-nép, mely nem szláv s ezért a vér szava sem hajtja őket az orosz medve karjai közé. Ellenben igaz, hogy a románoknak még van egy kis elintézetlen számadásuk Oroszországgal szemben. Az adósság régi keletű ugyan, de azért korántsem évvült el. Az 1866. évben történt, hogy *Cusa Sándor* ezredes, a ki hét esztendeig *I. Sándor János* néven nem éppen szerencsés kezű fejedelem volt Romániának, ott hagyta trónját s a román nemzet, miután egy másik német herceg nem volt hajlandó az elárvult ország élére állni, *Hohenzollern-Sigmaringen* Károly herceget tette meg uralkodójává. *Károly* herceg, a mai Károly király, trónralépésétől kezdve soha nem remélt virágzó korszaka nyílt Romániának. Az illusztris fejedelem nemcsak az ország belső dolgait hozta rendbe, hanem rövid idő alatt erős, hasznavehető hadsereget teremtett. És amikor a cár kényszere alatt a törökök ellen vonult ez a sereg, megmutatta, hogy fiatalsága ellenére a legnehezebb feladatot is rá lehet bízni. A ki emlékszik rá, hogy a román csapatok milyen hősiiesen küzdöttek Plevnánál s a ki tudja, hogy a hősi küzdelem nélkül a muszka óriás aligha tudott volna megbirkózni Ozmán basával, a mai modern fölszerelésű román hadseregre csak annál nagyobb bizalommal tekinthet. A történelem bizonyítja, hogy az orosz hadsereg idegen segítség nélkül sohasem tudott győzni s így csak természetes lett volna, hogy Oroszország megköszönje Románia

fegyverbarátságát. A cároktól azonban becsületet sohasem lehetett várni, — Romániát is fájó csalódás érte. Az osztozkodásnál a csekély értékű Dobrudzsát dobták oda neki cserébe a tejjel-mézzel folyó Besszarábia helyett. Ezt a csunya stiklit Bukarestben máig sem bocsátották meg Oroszországnak, s azóta valahányszor orosz konfliktus lógott a levegőben, Románia tekintete vágyódva irányult az elveszett eldorádó felé.

Mikor e sorokat írjuk, vesszük hírét, hogy Károly román király október 10-én reggel Sinajában meghalt. A világháboru zivatara fenséges gyászinduló a bölcs öreg uralkodó temetéséhez. A harc embere volt, a mikor népének érdeke úgy kívánta s a béke fejedelme lett, midőn belátta, hogy annak áldásai között fejlesztheti s teheti nagyobbá, a Balkán első államává. Most, a mikor pihenni tér az agg harcos, sirjának szélén egy derék, szorgalmas ország népe áll választat előtt. Követheti a guruló rubel utját az orosz medve barlangja felé, vagy haladhat tovább Károly király szellemében az ő helyesnek fölsimert ragaszkodásával a Habsburg- és Hohenzollerndinasztiák iránt, a hármasszövetség igaz, egyenes útján. Nem kell prófétának lennünk, ha már most, presente cadavere megjósoljuk, hogy Románia ez utóbbi utat választja. Ez az ut az, a melyen az I. Károly által megalapított román királyságnak haladnia kell. A nagy alapító, a ki csaknem félszázadon keresztül országa javára szentelte erejét és gyümölcsöző munkásságát, nem is hagyhatott más örökséget utódára, mint a velünk való barátságot.

Erős biztosítéka a barátságának az új király, *Ferdinánd* személye is. I. Károly utóda, *Hohenzollern* Lipót herceg másodszülött fia, a ki immár három évtizede várományosa a román koronának. Az 1893. évben feleségül vette *Mária* szász-kóburg-gótai hercegnőt s a rákövetkező évben megszületett az első román királyi herceg, a kinek az ereiben Hohenzollern-vér folyik. A románok új uralkodóját a vér köteleke a legszorosabban fűzi Németországhoz s ennek révén ügyünkhöz. Ha tehát a mobilizált román hadsereg kibontja a zászlót, minden valószínűség szerint akkor fogja megcselekedni, ha mód és alkalom kínálkozik rá, hogy Besszarábiát visszaszerezheti. Ezzel természetesen nem azt akarjuk mondani, mintha a hármasszövetség a világháboruban Románia támogatására számított volna. Hála Istennek, a német-osztrák-magyar fegyveres erőnek nincs szüksége idegen segítségre, de mindenesetre megnyugtató tudat, hogy olyan exponált helyen, mint a Balkán keleti sarka, olyan barátaink vannak, mint a románok.

Ferdinánd román király erővelteljes, energikus ember férfikorának legszebb teljességében, a ki megfogja tudni érteni az idők komolyságát, s ura tud maradni országában a helyzetnek az ördög minden kísértése között is. Meg fogja tudni érteni, hogy Romániának, ha boldogulni akar, a hármasszövetség oldalán a helye, melynek hatalmas baráti keze biztos támasza lesz a jövő kialakulásában.

De nemcsak Románia az egyetlen barátunk keleten. Törökország szívből gyűlöli az orosz nagyhatalmi terjeszkedést s Bulgária is megelégette már az atyuska protekcióját. Több kára volt, mint haszna belőle. Minden háboru gazdag meglepetésekben, a most folyó nagy küzdelem azonban olyan szenzációkat tartogathat a vén Európa számára, hogy megfájdul a feje tőle — Petrogradnak.

(Ky.)

Belga gránátosok a táborban.

HAZA, MAGYARORSZÁGBA!

Julius 25-én Long Belfortból, Londonon keresztül Doverba utaztam, a honnan elég türhető tengeren a *Princesse Clémentine* nevű ósdi kerekés bárkán mintegy ötszázadmagammal áthajóztam Ostendébe. Közel tíz napot töltöttem csöndes és kevésbé csöndes szórakozásban. Minden délután részt vettem a nemzetközi galamblovóversenyen, de bár a rossz szezon miatt naponta csak huszonöt résztvevő jelent meg, mindössze egy poulet tudtam nyerni, mely körülményt tizenhatos kaliberű puskáimnak tulajdonítottam, melyek gyöngék ehhez a sporthoz. Egy szép napon aztán lementem a szállóm éttermébe ebédelni. Mindjárt az első fogásnál történt, hogy egyszerre csak berugták a nagy üvegajtót, és berontott rajta hat szuronyos polgárőr, két egyenruhás rendőr és két detektív. Egyenesen felém tartottak; a vezetőjük megragadta a karomat és állatias hangon rivalt rám flamand nyelven: *Duitschmann?* — Magyar alattvaló vagyok, — feleltem megütközve és kirántottam karomat a mocskos kezek közül. A nyomorult erre diadalordításban tört ki, miközben két cinkostársa fölékesítette kezeimre a fényes karpereccel, a mit közönségesen bilincsnek hívnak. A mi ezután következett, egyhamar nem fogom elfelejteni. Kísérői kitudszkoltak a szálló kapuján s a szabadban olyan kép tárult elém, a melyet eddig csak a francia forradalomról foglalkozó rémregényekben olvastam. Átlag minden tíz percben letartóztattak egy németet vagy valami más alkalmatlan idegent. A szuronyos polgárőröket állandóan nagy csőcselék kísérte, mely abban lelt nemes szórakozást, hogy ki tud nagyobbat boxolni vagy rugni az elfogott áldozaton, úgy hogy mire sikerült az ott álló kocsiiban helyet foglalni, tele volt a testem kék foltokkal. E mellett zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna. Végre elértük a *Hotel de Villé*-t. A kiszállás még keservesebb volt. Az egyik hozzám legközelebb álló csavargó oly fájdalmasan boxolt meg, hogy elvesztvén maradék türelmemet, az illetőt a szó szoros értelmében hasbarugtam, úgy hogy a többi csőcselék közé gurult. Magyar ember vagyok: a milyen az Adjon Isten, olyan a Fogadj Isten. Végre három órai várakozás után Ostende parancsnoka egy őrnagy elé vezettek, a ki kikérdezett tőlem minden lehetőt és lehetetlent, majd elrendelte, hogy motozzanak meg. A pénztárcámban, sajnos, többek között egy cédula volt Marconiszerű irásjegyekkel ellátva. Az őrnagynak menten elsötétült az arca és a nélkül, hogy csak egy védekező szót szólhattam volna, lecsukatott. Nem tehettem mást, lefeküdtem a pricsre s mint hogy igen fáradt voltam, elaludtam. Arra ébredtem föl, a mikor a börtönőr sanda szemhunyorogtással azt akarta flamandul az értésemre adni, hogy baksis fejében pokrócot hoz éjszakára. Előzékenységét a zsebemben maradt aprópénzzel honorálva, egyszerismind arra kértem, hogy valami enivalót is szerezzen, mert reggel óta nem ettem. Morgott valamit és csakhamar ismét megjelent egy nagy darab kenyérral, a melyre valami margarinszerű avas vaj volt kenve. Ez a horribilis eledel akkor

Iwan Iwanowitsch, tipusa az orosz katonának.

jobban ízlett, mint a kaszinó bármely finom étele. Mintegy negyvennyolc órai fogság után végre ismét az őrnagy elé vezettek, a ki visszaadván pénztárcámat és utlevelemet, azzal a föltétellel bocsátott szabadon, hogy két óra leforgása alatt tartozom elhagyni Ostendét. Azután egy hátsó ajtón kitudszkoltak az utcára és szélnek engedtek.

Most következett csak az igazi kálvária. Tessék két óra alatt átöltözni, megebédelni és mintegy 250 kilogramm podgyászt bepakolni. A két előbbi dolgot mindazonáltal megtettem s ebéd után a trammon átmentem Middelkerke-be, a hová nővéremnek kellett jönnie családjával a Namur melletti Beezből. Nyomban fölkerestem az ottani polgármestert, a ki egyszemélyben orvos is és tanácsot kértem tőle. A derék ember rögtön konstataulta, hogy nagyfoku lázam van s ezért másnap reggelig a lakásán fogott, a hol ágyba kellett feküdnöm és egy csomó kinint lenyelnem. Másnap reggel rendelkezésemre bocsátotta negyven lóerős Minerva-gépét s valamelyes pénzt adván, szives bucsut vett tőlem. Első tervem az volt, hogy Namur-be megyek nővéremhez. erről azonban időközben lemondtam, mert eszembe jutott, hogy a város ostromállapotban van, a hova ilyen üldözött vadnak nem jó lesz menni. Többszöri katonai föltartóztatás után délben megállapodtam Disselberghe-ben, a hol nővérem egy rokona lakik. Innen Brüsszel felé fordítottam az automobil kormányát, a hova végre fél ötkor délután meg is érkeztem. Egyenesen a

követségre hajtottam, a hol *Bánffy* Zoltán rendkívül szívesen fogadott, bemutatott *Clary Aldringen* grófnak s annak el kellett az összes eddig velem történt kalamitásokat mondanom, a mi éktelen haragra lobbantotta az öreg urat.

Este együtt vacsoráztunk *Bánffy*val és az olasz követel a *Palace*-ban. E másfél óra alatt bent az étteremben egy csomó németet fogtak el, sőt *Bánffy* elbeszélése szerint néhány nappal előbb *Vidále* alezredest, katonai attasénkat a *Café de la Régence*-ban szintén el akarták fogni s csakis *Bánffy* energiájának és a szerencsésen közbelépett brüsszeli főparancsnoknak, *Goffinet* tábornoknak köszönhetette szabadulását. A mikor hazamentünk, hallottuk egy krétafehér arcú belga ujságirótól *Lüttich* elestét.

Másnap utra keltem a németalföldi határra. Hogy milyen vonaton és micsoda körülmények között, *Gorkij* regényeibe illenek bele. *Rotterdam*-ban tartottam az első stációt, mert halálos fáradtságot éreztem. Előzőleg ugyanis *Kiss Rezső*, egy budapesti festőművész és még egy másik magyar fiatalember társaságában a belga határállomásról az onnan nyolc kilométernyire eső *Rosendaal* nevű hollandus községet 25 frankokért egy a vándorcigányokéhoz hasonló kasos *gummirádleren* tettük meg, melynek elébe egy szürke özvegy volt fogva, mely bánatában még az ostorra sem reagált. *Rotterdam* után *Hágáig* bumliztunk, a hol utitársaimtól elváltam s fölkerestem nővérem sógorát, *Fallon Albericet*, a ki ott belga követ. Ettől akartam valami ujat megtudni, azonban a tisztelt miniszter úgy járkált föl s alá bürójában mint egy vadállat s egy okos szót sem lehetett belőle kivenni *Utóbb Apponyi Antal* óhajtott vele beszélni; ekkor én eltávoztam és az osztrák követet, *Giskra* bárót kerestem föl, a ki a szükséges instrukciókkal ellátott.

Aznap este *Scheveningen*-be rándultam ki, másnap délután pedig elutaztam *Hágából*. Ugyszólván minden félórán át kellett szállnom, s nem egyszer a *negyven emberhez és hat lóhoz* címzett szalonkocsiban is utaztam. Végre háromnapi utazás után elértem *Osnabrücköt*, a hol egy éjjelre pihenőt tartottam. Innen újabb három napig utaztam *Hannoverig*, a hol először ájultam el életemben, a midőn végre szállóbeli szobámba értem, — annyira odáig voltam. Három napi pihenés után innen utaztam az első érdemleges személyvonattal *Berlinig*, de ez is tizenhat óra hosszat tartott.

Berlinből már gyorsított személyvonaton utaztam amerikai tengerésztisztekkel, a kik az egyetlen hálókocsit lefoglalták s én megint alvás nélkül töltöttem az éjszakát. A mikor reggel hét órakor bedöcögünk a wieni *Nordwestbahnhofra*, hálát adtam az *Uristennek*. *Wienből* újabb tizenöt óra *Budapestig*, a hova augusztus 28-án reggel érkeztem s két napi pihenő után ismét tizenhét órai keseréssel nagynehezen harmincegyedikén délben hazajutottam *Kaposvárra*.

Sokat utaztam már életemben, azonban ennyire eseménydus utból minden kalandvágam mellett sem kérek, de még az ellenségemnek sem kívánom! *Kund Béla.*

HÓSAPKA.*

Úgy hangzik e szó, mintha tündér mesébe kezdenék; mintha *Hófehérke* és a kis törpék bűvös története találná meg a folytatást s a rojtos, függönyös lombu fenyőfák alatt ott dermedzne valahol, hóval befödve „*Hósapka*“ — az elbűvölt királyfi, aki csak ébresztőre vár . . .

— — — — —
És megdördülnek az ágyuk!

Dermedt, fagyos kezek markolják meg a puskát. *Fáradtan* lezárt szemek kerekre nyílnak. *Mellek* nagy lélegzettel emelkednek, süllyednek.

A hideg, merev tagokba visszatért az élet.

Az élet, mely győzni akar ezer ellenségen; mely száz halálon száguld a kivivott diadalra és száz halált hal, hogy élhessen.

Hazaszeretet!

E szónak igazi értelmét megmagyarázni lángelmék sem tudták soha, de honának legegyszerűbb gyermeke átérezni képes most.

Nem más az, mint valami végtelen nagy kötelességérzet.

Tegye hát meg mindenki a kötelességét. A harcból kivetheti a részét mindenki.

Ha a kemény férfiöklökben ott a puska, szurony, hogy ezer halált osszon, a puha női ujjak között ott csilloghat a varrótó, kötőtű, hogy ezer életet megmentsen.

Ha a géppuskák zöreje: a halál üzenete, a kötőtűk zörge: az élet üdvözlete.

Itt, — ebben rejlik az igazi feminizmus értelme. Itt harcolhat a nő a férfi oldalán dicsőségesen.

Az ő finom, remegő ujjai apró szemekből, szakadó fonálból szóhetik, köthetik, formálhatják, gyűjthetik azt az értéket, ami még megmenthető abból a kincsből, amit a férfiagegy, a férfiakarat magasabb érdekekért kockára dobott.

Hasonlóak ők a parányi méhekhez, melyek elrejtett, kis virágok kelyhéből fáradhatatlanul gyűjtik nemzetségük számára a fenmaradás eszközeit: a tél egyetlen táplálékát, akkor, mikor a világon átszáguldó nagy viharok szele annyi szép virágot sárba tiport, vérbe fojtott, gyászba temetett.

— — — — —
És zörögnek, csillognak a tűk.

Készülnek a hósapkák, térd- és csuklómelegítők.

Azt kössön most minden asszony, minden leány!

Igy lesz osztályosa a férfi küzdelmeinek most, mikor igazán asszony tud lenni.

Most mutathatjuk meg, hogy nemcsak disztárgy, játékszer, fényűzési cikk, divatbáb, szerelmi eszköz, háztartási szükséglet s az egyenjogúságért való küzdelem torzszülöttje, de igazi nő — a nő.

A ki most nem ér rá önmagával törődni; ruha-, kalapkérdés nem érdekli, hanem a maga eszközeivel nagy célokért sikeresen harcol a férfi oldalán.

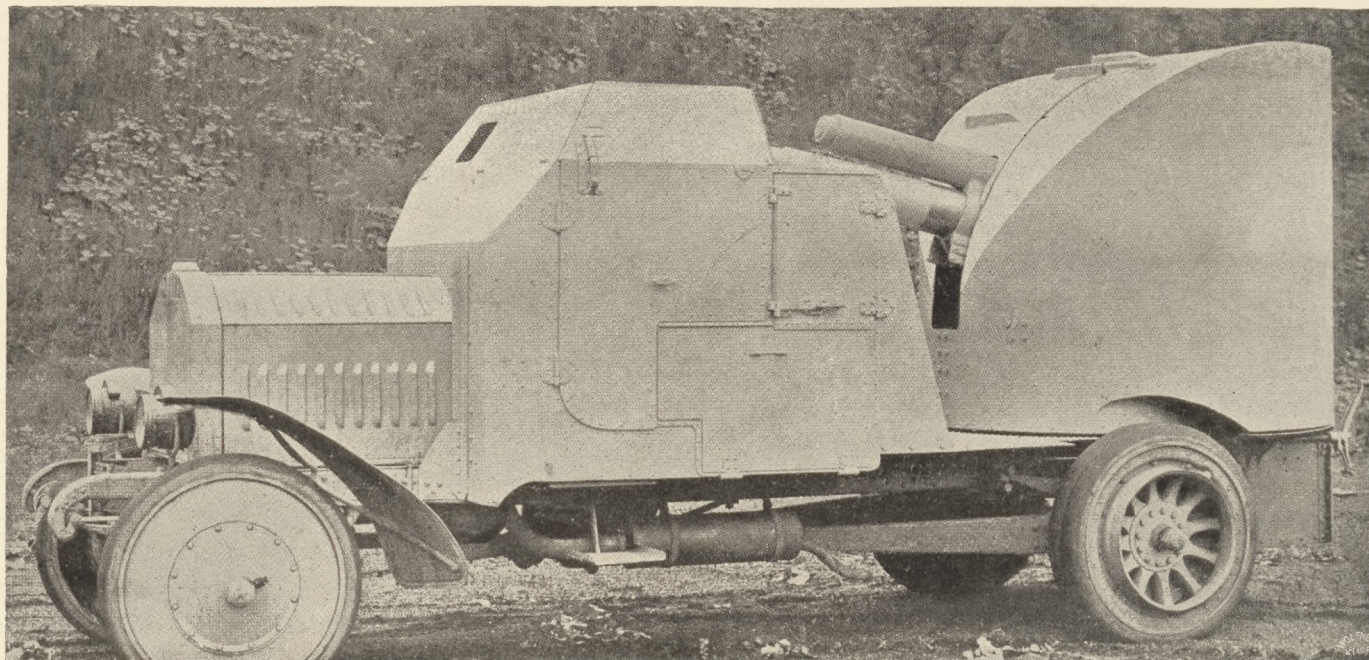
Megyénk kiváló embere mondta: „elegánsan öltözni most nem elegáns dolog“.

Igen! Most csak két elegáns dolog van: lemondani és dolgozni.

Thomaené W. Margit.

* A „*Hósapka*“ cikket az *Eperjesi Lapokból* vettük át. A cikk meleg hangja kedvesen tükrözteti vissza azt a lelkes kedvet, mely *Sárosmege* minden rendű-rangu lakosságát betölti s buzdító sorai nyomán az ország legtávolabbi zugába is elviszi egy igaz magyar asszony hazafias üzenetét.

Szerk.

Páncélos [automobilágyu a német hadseregben.

CSÁSZÁRFÜRDŐ

BUDAPESTEN.
Nyári és téli gyógyhely Elsőrangú kénés hévvízű radioaktív gyógyfürdő; modern berendezésű gőzfürdő, kényelmes iszapfürdők, iszapborogatások, uszodák. Török-, kő- és márványfürdők, hőlég-, szénsavas- és villamos vízfürdők. 200 kényelmes lakosztoba, jutányos árak Prospektust ingyen és bérmentve küld az IGAZGATÓSÁG

GRAND HOTEL DES PALMES ARCO.

Legmelegebb téli üdülőhelye Dél-tirolnak. Idény október-május. Legszebb fekvésű szálló. ☐ Minden kényelem.

Dr. SZEGŐ KÁLMÁN Szanatoriuma

FELNÖTTEK ÉS GYERMEKEK SZÁMÁRA ABBÁZIÁBAN

ERŐSÍTŐ,
HIZLALÓ
ÉS EDZŐ
KURÁK ☐☐
EGÉSZ ☐☐
ÉVEN ÁT.

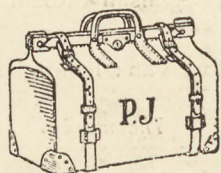
HOTEL BRISTOL és MAJESTIC MONTE-CARLO.

A legszebb szállodák egyike. Minden kényelem. Nagy télkert. Kitűnő konyha

HOTEL STEFÁNIA, ABBÁZIA, OSZTRÁK RIVIERA

A legnagyobb igényeknek megfelelően berendezve, egyes szobák és lakosztályok. Egész éven át nyitva. — Kitűnő konyha.

ARCO. Dél-tirol legszebb téli üdülőhelye. Teljesen pormentes. A Garda-tó közelében. Prospektusokat az igazgatóság ingyen küld. Idény október. Május.

PAPEK JÓZSEF

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓ
BŐRÖNDÖS ÉS FINOM BŐRÁRU-
GYÁRTÓ
BUDAPEST, VIII., RAKÓCZI-UT 11. SZ.

SZLIÁCS

TERMÉSZETES
MELEG VASFÜRDŐ
ZÓLYOM MELETT
SZÉNSAVBAN DÚS
PÁRATLAN VASAS
HÉVÍZ

ASSZONYOK FÜRDŐJE
ÉVAD; MÁJUS HÓ 15-ÉTŐL
SZEPTEMBER HÓ 30-AIG.
BPESTRŐL 5, BÉCSBŐL 9 ÓRA

CSÁSZ. ÉS KIR. UDVARI SZÁLLÍTÓ

HARIS ZEILLINGER ÉS TSA

☉☉ A KÉK CSILLAGHOZ ☉☉

MENYASSZONYI KELENGYÉK, VÁSZON ASZTAL-
NEMŰEK, NŐI- ÉS FÉRFI FEHÉRNEMŰEK
LEGUJABB MODELLEK SZERINT
BUDAPEST, IV. KER,
VÁCI-U. 16

Női divat nagyáruház

Fiók-üzletek:

VII., Király-utca 35. sz.

VII., Rákóczi-ut 32. sz.

II., Buda, Fő-utca 52.

Elsner

Budapest

IV. Calvin-tér (Keckeméti-u. sarok)

IV. ker., Párisi-utca 3. szám. (Koronaherceg-utca sarok)

Vagyonkezelés a háboru alatt

A Pesti Magyar Kereskedelmi Bank közhírré teszi, hogy mindazok vagyonának kezelését (készpénz, értékpapírok, okmányok stb. őrizetét és kezelését), kik a háboru folytán ebben önmaguk akadályozva vannak, elvállalta. Az érdekeltek, illetve a háboruba vonultak itthon maradt hozzátartozói evégből a bank **központi intézetéhez** (V., Fürdő-utca 2), valamint összes fővárosi és vidéki **fiókjaihoz** fordulhatnak.

AMERICAN SHOE
BUDAPEST, IV.

COMPANY LTD.
KIGYÓ-TÉR 1.

V, DOROTTYA-UTCA 5-7.

VII, ERZSÉBET-KÖRUT 47

HOTEL BEAU RIVAGE
MONTE-CARLO.

2 percnnyire a Casinótól. Elsőrangú
modern családi ház. Legszebb kilátás

DIGESTOL

a legkövetesebb emésztő és étpor

Megszünteti a gyomorégést stb.

Kapható 1 és 2 koronás dobozban, minden gyógyszerárban.

Postán szétküldi:

Turul gyógyszerár, Budapest, VI., Szondi-utca 52

A Magyar Kir. Folyam- és Tengerhajózási RT.

modern nagy személyszállító hajóin pompás kényelem, kitűnő ellátás és figyelmes kiszolgálás vár az utazó és kiránduló közönségre. Az Alduna természeti szépségekben gazdag, romantikus tájai még szebbek e pompás hajók fedélzetéről, melyeken eleven, vig társaság élvezi a gyönyörű panorámát és szintiszta folyami levegőt. Rajtunk áll, hogy e társaság tagjai ne csak idegenek legyenek, hanem mi magyarok is érdeklődjünk hazánk Istenáldotta szépségei iránt. Mérsékelt menetdíjak s a budapesti utazási irodákban kapható mérsékelt áru menettéri jegyek (Zimonyig vasutra), melyek a M. F. T. R. termes gőzöseire harminc napig érvényesek, mindenkinek könnyen hozzáférhetővé teszik ezt a szép kirándulást.

(A M. F. T. R. T. Mária Valéria-utca 11.) A „Duna” című kalauzt kívánatra díjmentesen küldi meg.

LITTKE

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

A Gyórssegély—Augusztá-alap uri szegények osztályának irodája: IV., Mária Valéria-utca — Ritz-szálló.

Illatsserek *Piperecikkek*

Meruda Mándor
cs. és kir. udvari szállító

Szeptembertől **Budapest**
IV., Kossuth Lajos-utca 10. *IV., Kossuth Lajos-utca 7.*

A Társaság

RÉSZÉRE HIRDETÉSEK FELVÉTELNEK A LAP KIADÓ-
HIVATALÁBAN: RITZ-SZÁLLÓ 138. SZÁMU HELYSÉG

POLLÁK ALFRÉD

EZÜST ÁRUK GYÁRI RAKTÁRA, BUDAPESTEN
IV. KER., VÁROSHÁZ-UTCA 16. SZ. FÉLEMELET
MÉNYASZSZONYI KELENGYÉK, DISZTÁRGYAK,
VERSENYDIJAK, ALKALMI AJÁNDÉKOK .: .:
AZ URI PIKNIKEK ÁLLANDÓ SZÁLLÍTÓJA

NEUMANN M.
CSÁSZ. ÉS KIRÁLYI UDVARI ÉS KAMARAI SZÁLLÍTÓ
FÉRFI-, FIU-
ÉS LEÁNYKARUHA ÁRUHÁZA

TENGERÉSZ-KOSZTÜM

KÉK CHEVIOT VAGYKAMMGARNBÓL, BE-
BUJÓS BLUZZAL, DÚPLA KÉK VÁSZON-
GALLÉR, SELYEM CSOKORRAL
K 34.-TŐL FELJEBB

KÉK LÜSZTERBÓL. K 33.-TŐL FELJEBB

FEHÉR VÁSZONKOSZTÚMOK
K 22.-TŐL FELJEBB

KÉK FEHÉR CSIKOS VÁSZONBÓL
K 24.-TŐL FELJEBB

BUDAPEST IV., MÚZEUM-KÖRUT 1.